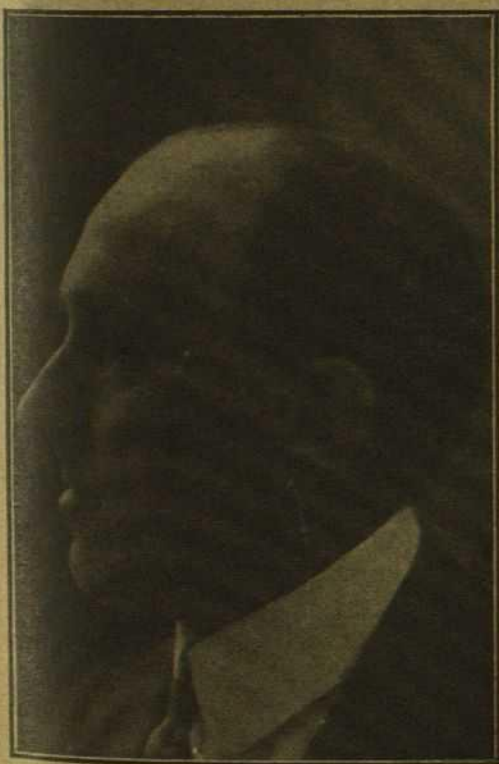

Miquel Sirvent

Amb aquest numero es repartelx
l'ultim folletí del
Misteriós Jimmy Samson
amb cobertes y tot

En el número vinent es repar-
tirà l'obra de gran actualitat

TOTAL RÉS

48 pàgines 15 cèntims

Nostre Concurs

Convé dirne quelcom d'aquest treball, que, encara que sembla fàcil, resulta una tasca fadigosa fer acoblar diferents elenchs.

L'entusiasme dels aficionats per aquesta idea ha sigut gran y ho patentisan les moltes felicitacions qu'havém rebut dels mellors dels nostres Directors d'escena, mes també, no sempre'ls elenchs poden obrar independentment, y això ha fet que no fossin en gran nombre'ls inscrits, puig els Concells de les entitats, la majoria de les vegades estorben els bons projectes dels estudiosos aficionats.

Amb tots y'ls molts inconvenients, DE TOTS COLORS, no ha defallit. Veritat es que hem sabut per llavis d'aficionats, que al presentarse un dels elenchs inscrits ha espantat als altres que devant la temensa d'un fracàs, han deixat de aportar son grà de sorra, mes, com que era ben lliure de concorrehi no podíem rebutjar l'inscripció d'un elench massa conegut entre'ls aficionats de Talía. Aixís y tot no han mancat elenchs plens de valor y entusiasme que s'han llensat a la lluyta.

Podèm confirmar als llegidors, y especialment a nostres aficionats — per si volen presenciar el torneig — que diumenge a la tarda tindrà lloch en el CIRCOL DE SANS la representació del drama del nostre mestre

D. ÀNGEL GUIMERÀ

de costums de la terra

La festa del blat

(Primera representació del Concurs)

baix la direcció del conegudíssim aficionat don Joan Drets. L'obra serà posada en escena amb decorat del escenógraf A. Ros y GÜELL: nombrosa comparsaria, músichs, etz. Als intermedis la Banda Obrera Martinense, composta de 35 professors, executarà composicions dels mestres Suppé, Losada y Mascagni.

No cal dir que l'acte revestirà gran importància, assistinthi el Jurat, que ocuparà la llotgeta núm. 6, presidint l'eminent novelista Don Narcís Oller, acompanyat dels senyors Plana, Capdevila. Baduell, Morera y Graells Castells.

Nostra satisfacció es immensa perquè la primera representació de les varies que tindràn lloch en el Concurs promet ésser un veritable aconement.

Breviari

L'hora romàntica.

Es en el despatx d'una fàbrica de...— no importa de què, veritat, amichs?— Aquesta fàbrica es a les afores de Barcelona. El despatx d'aquesta fàbrica té una finestra. Aquesta finestra, tota florida de mare-selvest, s'obra a un pati mi-sèrrim y esquifit.

Es l'hora dolcíssima del morir del dia, y el despatx s'embolcalla en una suau y morada penombra. La S. en C.—dos burgesets esgangallers, però formals— conversa.

Un d'ells es petitet y ventrut, lluheix una incipient calva y es alegroy y banal. Diu:—No ha vingut en Met, oy? J! m'ho penso, ja.—M'han de fer encara la barana que baixa a l'hort y may acabar...

L'altre, un senyor de perilla, corpulent y expansiu, respón sense saber de què li parlen.

Y de sobte l'altre, el petitó, qui ja s'ha vestit y s'està fent el nus de la corbata, diu:—Que no ho sab? En un garrofer de l'hort m'hi ha fet nuu un rossinyoll.—Y d'això n'està tot content el bon burgès, se'n sent orgullós, complagut, pensant, acàs, qu'això li estalviarà l'imprescindible fonògraf de tots aquests bons senyors *Papitus* que's fan torres al Guinardó, a Horta o a Vallvidrera...

Els honorables senyors *Papitus*, que quan arriben a la cinquantena compran una capsa de mistus—ells ne diuen pomposament *un solar*—de la meytat ne fan una barraca, amb honors, no més amb honors, de torra, y de l'altra meytat jardí, jardí sense flors, o amb molt poques, però amb gran abundor de pebroteres, alls cebes, patateres, mongeteres y tota mena de *criadores*.

Perquè, es lo que ell diu:—Quin profit se'n treu d'un jardí plè de roses, clavells, geranis, llecamias y tantes y tantes altres flors? Cap. Mentres que vajal allò de poguer convidar als amichs a menjar dos o tres tomaquets de la torra!...

Donchs, ja ho veyèu, amichs: un rossinyol, el cantor del dolor amorós, ha fet son niu en un garrofer de l'hort d'aquest senyor tan formal, tan decent y tan pràctich. Y en les nits xardoroses, ell, amb la familia, eixirà a pendre el cafè a la fresqueta y a ohir al melangiós aucell... La minyona, al reixat, festejarà amb un jovencell manyà, qui restarà embadalit devant ses pomposes exhuberancies... El burgeset, en un balanci de *viena*, s'ensomniarà amb el fum blavench y plàcit de son cigar de vint cèntims... Y en un suau y manyach *ritornello* vindrà el somni, els recorts: avuy fà tants anys... tenia el cabell ros y els ulls negres... Reya sempre, y les seves rialles eran fresques com els *mantecados* de la festa major o com l'aygua de la *Font del Qüento*... Però era massa boja, massa poch formal per casarmhi.. y vam renyir.. Ella plorava... ja no l'he vista may més... may més... may més!... Y allavors el bon burgès, vulgar y pràctich, potser se tindrà llàstima y malehirà la seva formalitat, que l'ha fet tant aixut, tant dur, tant poch esbogerrat!

Mentres la filla, anèmica y romàntica, somnia també amb un jove botiguer que li fà l'amor a *ratos perduts* y li fà versos, a *ratos perduts* també... Se casarà, porque ell guanya bona mesada... Cada any tindran un fill... Ell al matí se'n anirà a la botiga, a la tarda també... A la nit pendrà cafè y llegirà el diari...

Y sols de tart en tart, per no perdre la costúm, per satisfer un desitj animal y abjecte, li farà una llorda carícia...

En les branques del garrofer el rossinyol desfarà son cant corgelat d'emoció a la plata de la Lluna, qu'en la lírica blavositat del cel esboçarà l'indexifrabable epigrama de ses banyes mofetes. Hi haurà un gran silenci, un magne silenci... Lluny lladrarà un gos... En una torra vehina una adolescenta romàntica y curiosa tocarà el va'z de *Molinos de viento*... La filla s'haurà entristit y potser, de aquella feta, anyori l'amor dels poetes que, als seus ulls, pobres ulls de burgeseta, sempre havia sigut un *trencaclosques*... Y son esguart se perdrà en en la meravellosa diafanitat del cel...

Y el burgès, tant formal y tant pràctic, pensarà que bé valia el sacrifici de aquesta seriositat, d'aquesta formalitat, la per sempre perduda joventut...

Joventut, divina mentida, tresor incomparable!...

En un garrofer del hort un rossinyol hi ha fet niul...

LLUIS CAPDEVILA.

CORREU DE PARIS

Plam!... Rataplan!

No us espantèu. Això no son els tambors de cap regiment de més o menys *infanteria*, ni aquells tambors qu'acompanyaren a Maria Stuard en les seves últimes hores, ni molt menys té res que veurer amb els nostres *tres tambors*. Això es una revista en catorze quadros qu'ns han servit a La Cigale y que no desacredita la casa. Els seus autors Henry de Goruse y Georges Nantenil, han volgut provar com son els mateixos de sempre y tot rihent, rihent, acaban fen enternir als que s'hi interessan massa.

També parlaré bé de *La Cote d'amour* de Román Coolus, y això que'l públich no la vâ rebre pas com se devia. Son tres actes d'una comedia de sentiments delicats, d'una tendresa no massa expansiva que deixa el mateix encant d'un paissatge al cap al tart.

En cambi al Rejane s'ha estrenat *Ames Sauvages*, que pera dirne lo que caldria, tindria d'extendrem en consideracions y anàlisis com ja s'ha cuidat de ferho la premsa d'aquí. Se tracta d'aquestes obres escrites amb molta literatura, però amb complert oblit de lo que té d'ésser el teatre. Y aixís resulta que mentres els uns l'aplaudeixen y la troban superior, als més els passa desapercebut tot l'interès que podria tenir y la proclamen insulsa y *degoutant*. Y això es lo que passa amb aquesta producció de Severin-Mars y Mme. Clermont.

Y no ha passat res més. Però com que veig que plego d'hora diré encara alguna cosa de *Helene de Sparte* la gran tragedia grega que portada amb una mica més de cura, hauria pogut devenir un aconeximent artístich. Però aquesta vegada, apart de la intensa bellesa dels versos y la bona voluntat dels artistes, no hi hà res més a llohar, y sobre tot es mereixedor de censura la *misse en scene*, tan poch escrupulosa com se pugui, ja que aquelles decoracions y aquelles montanyes y aquells palaus ho son de per tot arrèu menys de Grecia. Y es una llàstima que la vibració d'aquelles escenes se perdi en la vaguetat de tals caricatures—no d'altra cosa poden calificar-se.

Al teatre de Varietats han reprès la cèlebre opereta de Offenbach *Orphée aux Enfers*. No cal dir que ha sigut un èxit y que'ls inteligents han pogut fer comparacions entre lo qu'eran avans les operetes y lo que son avuy els walsos

vienesos. Però els temps cambien y els gustos també. Y avuy la gent no sab interessarshi amb composicions per perfectes que siguin; vol balls y cantables pera poguerlos dansar y xiular fàcilment, amb la mateixa facilitat que's beu una horxata pera refrescarse l'interior.

Y ara deïxeume que usdeixa pera anar a pendre la fresca al Hall deliciosíssim del Folies-Bergere, tot sentint música francesa y rihent els xistos de moda.

LOGE

Un espectáculo trist

«Con esta ocasión vuelvo á hacer constar que yo solo asumo la responsabilidad de las alteraciones que creí deber introducir en mi discurso por un sentimiento de delicadeza, que tan natural me parecía á mí, y que algunos no logran comprender por que prefieren ahondar más y más las zanjas que separan los diversos campamentos literarios. Mas estos días he debido convencerme cuán distintos son los criterios de delicadeza.

A mi tierra vuelvo con el corazón lleno de sentimientos muy contrarios; á pesar de todo, procuraré que entre ellos sea el agradecimiento que predomine y me anime a proseguir una tarea cuyas dificultades y peligros amargas experiencias me han enseñado a apreciarlas mejor, pero que temo mi ingenuidad germánica no consiga sortearlos.»

(Fragments de la lletra escrita per el Dr. Eberhard Vogel al Sr. Director de La Publicidad de Barcelona.)

Amargat, amargadíssim se'n va en Vogel, l'ilustre catalanofil, President dels Jochs Florals d'enguany, amargat y desanimat de continuar trevallant per

Catalunya, ahont la seva ingenuïtat germànica y la seva delicadesa de cavaller han estat ferides.

Trist espectacle el que s'es donat aquets dies a davant d'un estranger!

Trist espectacle de vanitats y despits, si no d'altra cosa pitjor encare. Un gros aldarull sens altre fonament positiu que 'ls desitjos de la reclam s'es mogut a Barcelona. Sortosament tot s'es aclarit, y aquells a qui's volia comprometre han reeixits triomfants, y confosos, en cambi els que inciviment acusaven a un Jurat, a un il·lustre hoste y a una persona respectable.

Pot aplicarse aquí aquella màxima de la Celestina: *Has lo que bien digo y no lo que mal hago*, car aquest cop els que més han predicat la civilitat y l'elegancia, han comès les més espantoses grosseries.

No n'hi hà prou amb suposar que'l president d'un Jurat com el Dr. Voguel, no té facultats pera esmenar un discurs per sí mateix y ha de encarregarho a altri, sino que cal retenir tres dies la lletra en que l'esmentat senyor explica lo passat, pera poguer moure escàndol tranquilament.

Y no serveixi d'excusa la manca d'autorisió pera publicarla, car tenintla, ja no devia continuarse la campanya reclam.

Això s'es fet amb grandios escàndol, això s'es fet sense cap geste airós, sense cap bellesa, d'una manera de Canprosa llastimosa.

S'es donat un trist espectacle que may podrèm perdonar als seus autors, may a no ésser que la pasmosa teoria de l'arbitrarietat ens pertorbi el cervell.

Per ara haurèm de creure que'l seu lema y el seu geste no han estat arbitraris, sino inspirats en el vulgar sentir que's condensa en aquella màxima:

*A tierto ó á derecho
nuestra casa hasta el techo.*

Arts Plàstiques

Oh!... 'ls esculls de la vida!... Mala hora es arribada, lector, per ton incivil Faune: per aquest infelís a qui'l destí, l'etzar foll ha reduït al jou de vida ciutadana, fentlo sens dupte emma'ltir les anyorances, les greus anyorances físiques y morals de la campanya. Boy estiragassat al llit, amb febra com la del meu petit, que ja t'contava l'darrer dia, m'estich frisós, impossibilitat pera surtir a donarte compte de lo qu'en art succeheix. Y aixís les hores s'eternisan, les jornades no fineixen y l'angunia và en creixent sens deixar apayvagar la febra; y mentrestant anyoro 'ls boscos y els torrents xaragallats, amb ses remors d'aucells y saltar d'aigües, y les hores calitjoses del estiu y aquell redós dels esbarcers y aquells selvatjjes encofornaments hont tantes voltes hi he dormit les mitj diades.

El primer bès dels primerissos raigs del sol ixent es pera mi: tota la meua cambra 'n reb esment de sa presència; fins aquell cobrellit d'un colorit cridanerot recobra vida a son esguart magnífich. Prou cada jorn aqueix bon sol tan rioler del mes de Maig, aqueix bon sol, sol guaridor tant de gros mal com de lleu pena, prou que jo'l veig boy anegarse a dolls enllà de ma entristida cambra, donchs que la cambra d'un malalt sempre's veu trista, pujant de punt quan el malalt se sent anyoradis del ample espay banyat de tota llum, sadoll á pler de tota flayra, plè de tot grat perfum. Fora la reixa del meu finestral obert a tot esbarjo regna el grat xerro-teig de l'aucellada, esclat de gloriosa llum, remors de joya y benhuransa; fora ma cambra el foll esclat de flors guarint vergers de tot matis; fora ma cam-

bra, estol de rialleres nines guardadores d'inefables tresors, y d'infantívols plers, y el xerramech d'aquells gentils brivalls ajogassats de testes blondes; fora ma cambra l'grat perfum del immens incenser universal que de tot cor no emmalaltit ni menys corcat pel desengany brolla, enlayratnse fins arribar a auriolar aquell sagrat indret ont regna amb placidesa la Esperansa...

De reixa en dins... tot... com sentintse empresonat, devé frenètic, arraulit, melengió; tot s'encomana al penetrarhi, anc què fora l'místich cant dels querubins y el chor d'arcàngels, tot aquell segell planyívol de la cambra d'un malalt tot trasllueix aquell encongiment de la més lascia senectud, de la desilusió més frèda y horrorosa.

Y van mandrosament pasant les hores, y s'esllarguissen les jornades y la febra nocodeix, y decaygutja d'esperit, el pobre malalt se deixa anar abandonat, donchs, amercès de qualque etzar: y el pensament llavors s'enterboleix y ni l'cervell ja coordina y l'esperit retut s'estimba semblantment al arpa trossejada del desventurat Orpheu.

La sort es meua, emprò la sort que jo tinch medis ben suaus, bons balsams per guarirme l'desconhort, adhuc encofornat en la tristesa y fins la soletat.

Entra-hi, lector, sia sols per breu l'ins tant a llambregar la meua cambra, ben mo'lesta es; la veurás, amb un llit que hi cab just dintre l'arcoba, y al demunt d'ell veurás mon feble cos d'anacoreta que's confón amb un desordre d'abrigalls y paperams y llibres; ver potpourri de coses d'art y lletres.

¡Coses d'art!... y per què son l'estimul, fan l'esbarjo d'aquest Faune? Are, vé a

tom, lector y pacientíssim amich, contarte el perquè de les meves aficions: L' Art es lo que mes s' avé amb els meus instints y sencills gustos amb la meua concentrada, innata passió per la Natura. L' art y la Naturalesa, s' identifiquen, se completan semblantment a l' aygua y brollador amb la mateixa font. Jo, donchs, apassionat, inseparable de nostra mare la Natura, observador, ferm devot y contemplador extàtic d' ella puch discordar en mos esplays en aqueix sentiment ajé a tot lo innoble? Y com la Naturalesa no podrà jamay ésser contemplada, no podrà ésser may compresa sense l' sen-

timent del art, aquest tampoch podrà afressar camins, sens l' argentat espill de la Naturalesa. De tot això n' resumirás, lector, el cóm y el perquè d' aqueixes, les meves reconcentrades predileccions y el perquè d' elles ne tinch sort en les catxassudes hores, quan m' aborresch en malaltit, dintre la soletat d' aqueixa cambra hont no hi acut ni altre semblant, cap bon amich, ni un ansiós de caritat, per sebre l' lloch hont rau aquest abandonat, aquest afeblit cos, car... ¡massa ho comprench que jo m' he fet el mal tot declarantme incivill

FAUNE

Del "Jardi de les caricies"

*Poesies àrabs del segle X,
publicades en llengua francesa
per Franz Toussaint*

Sobre'l desitj

No cullis la magrana qu' t sembli la més bella.

No cobetjis les riqueses que no sabries fer fructificar.

No acariciis la dona qui no podrà ser teva.

Apressa ta cursa vers lo que t sembli un miratge: pots trobar una realitat.

Sobre'l silenci

*No interroguis al pobre qui't demana al-
moyna.*

*No preguntis a la dona qui, dormida, pro-
nuncia paraules d'amor.*

No responguis a qui insulta a ton enemic.

*No diguis jamai: « Quin silenci! » Digues:
« Jo no hi sento ».*

Sobre la mort

Una gazela ferida, al sentirse morir, plora.

*Quan una llantia va a estingir-se, sa flama
devè apacible.*

*Y tu, en quin moment tens consciencia de ton
destí? Es quan plores? Es quan somrius?*

La fontana de les gazeles

*Sols hi venen a beure al capvespre. Una a
una, inquietes, sorgeixen de l'ombra y cerquen
un troç de cel que l'aigua reflexa.*

*Així tu esperes la nit per entrar en ma demo-
ra, y, avans de besar els meus llavis, cerques
dins els meus ulls l'encantament de mon ànima.*

El son dels llebrers

*A l'ombra aguda dels xiprers, els meus dos
llebrers dormen com dugues fletxes dins un
buirac.*

*Tanca dolçament la porta, y vinels a acari-
ciar. La teva ma, farà passar dins llurs somnis
la frescor d'un rierol del Liban.*

El bes en la nit

*Ab totes dues mans jo he agafat la seva testa
y m'he versat el licor d'amor.*

*Qui podia pensar qu'una urna tan petita con-
tingués tan licor?*

*L'aurora rosejava ja en el cel quan les nos-
tres boques se separaben.*

Imatges

*Un gall qui canta, un cavall qui piafa, un gat
qu'entra: l'aua.*

*Un lliri qui s'inclina, una llimona qui cau,
un arbre qui cruix: mitjdia.*

*Les arenes qui blavejen, els fums qui muntan,
els amants qui's retroben: la nit.*

Son nom

*Si voleu saber el nom d'aquella a qui mes he
amat, proveu de recordarvos del nom d'aquella
qui mes m'ha fet sofrir.*

*Si la memoria no us es fidel, o si no haveu
coneguda aquesta dona, poseu els llavis com
per besar: son nom se pronuncia així.*

Traduit per Francesc Sitjà

Aficionats notables

Marián Font

VICH

Heusaquí un nom ben conegut en tota aquesta comarca.

En Font desde petit mostrà especial inclinació pel art escènich y juntantse amb altres companys començà a fer comedia. Després, per motius del treball, hagué de traslladarse a Barcelona, ahont treballà en el teatre «Iris» del Clot. Tornat que fou a Vich, formà part durant una bona temporada, de la companyia Casals-Cazorla.

Posteriorment ha sigut director d'escena de «La Comercial Vicense» y ha treballat en quasi totes les societats viganes.

En obsequi a la brevetat no detallarem els personatjes qu'ell ha representat; únicament dirèm que'ls posa amb

tota consciència, no omitint ni'l més petit detall.

Molt ens plau fer remarcar l'amor y entusiasme que en Font sent pera la cultura; y així s'explica que amb tot y ser de posició modestíssima estigui suscrit a les principals revistes de teatre català y a altres publicacions de caràcter cultural.

Per últim hem fer constar qu'en Font també es autor, ja que ha estrenat fa poch temps un drama de l'escena catòlica titulat *Del Mar al Cel*, de qual estrena ne donarem compte en son degut temps.

Serveixin aquestes ratlles pera encoratjarlo, al mateix que d'estímul y exemple a molt aficionats al art de la Talia.

PRINCIPAL.

El fill de Crist, tragedia en un acte, d'Ambrosi Carrión.

Hem d'agrahir moltíssim al jove autor de *Tribut al mar* que'ns hagi donat ara, en els actuals moments de vera y llastimosa desorientació aquesta nova obra.

Una nobilíssima temptativa de teatre poemàtic es l'estrena d'*El fill de Crist*, y es ben de notar l'èxit que l'obra obté, perquè això suposa un cert bon gust, una certa selecció en el públic; públic molt reduhit y molt impressionable, però públic, al fi, que's deixa guiar y poques voltes se rebela.

Aixís, donchs, això gayrebé seria una profitosa llissó pels empresaris que creuen que en el teatre hi sobra la poesia, no sent pas aixís, ni de bon tros, ja que en *El fill de Crist* hi posa un magne rellèu, un nobilíssim ressó.

Ara sols ens toca dir que l'obra es de una estructura ferma y sòlida, d'un foch, d'una passió que no poden mancar en la tragedia si no s'vol que resulti una cosa anacrònica y arqueològica en contes d'un bategant tros de vida.

Aixís, podem dir que l'Ambrosi Carrión ha triomfat plenament, fortament.

La senyora Xirgu digué'l seu paper meravellosament, encara que la perjudicaven quelcòm certes poses innecessaries; la Santolaria també complí amb tota discreció son comès; el senyor Giménez demostrantnos, com ja ns té acostumat, qu'es un bon actor... Bé els demés.

La presentació no massa correcta.

També va estrenarse la comedia dels senyors Campmany y Giralt *Total rès*. Es aquesta una pessa de les millors

que s'escriuen dintre son genre. L'assumpte es difícil de transcriure, puig hi hà una serie d'embolichs y confusions amb les seves conseqüències. Lo que hi hà es que les escenes son mogudes amb trassa, y els xistos y les sàtires, tots de bon tò y de bona lley. Podèm dir que l'obreta dels senyors Campmany y Giralt fa passar una agradable estona a la concurrència, y prova'n và ésser el fet de que la vetlla de l'estrena, els autors foren cridats calurosament, y el teló và aixecarse tres o quatre vegades.

Amb aquesta obreta els senyors Campmany y Giralt, han demostrat una gran habilitat pera construir escènes còmiques y lligarles y deslligarles airosament, sempre a gust del públic.

En l'execució tots ajudaren valentment a l'èxit de l'obra interpretant amb justesa les figures, sobre tot la de «Laura» y «Joan».

CATALUNYA.

En Joan Bonhome, comedia en quatre actes: J. Pous y Pagès.

En l'última obra de l'autor d'*El mestre nou*, tot se sacrifica a la teatralitat, a la forma. Y aixís veyèm, notèm un cert aspecte superficial y essencialment escenogràfic, que si bé treu veritat a les figures, els hi dona un fort rellèu teatral. Certament que la psicologia hi es, però la psicologia d'un comediògraf, de grans trassos, quelcòm esgangallers, però molt segurs, molt efectistes.

Aixís, donchs, en l'ambient en la pintura dels tipus, en Pous y Pagès, molt destrament, amb més destresa que veritat, ha triomfat.

També de l'assumpte se podria dir qu'es superficial y artificiós, però en el teatre es tot convencional, escenogràfic; el mateix conflicte 's prevèu y's resol ja en el primer acte, cosa que, lluny d'ésser un defecte, es una nova y lluminosa fasceta,

ja que l'interès—diguemne interès—no mimva may.

Y amb tot y aguantarse l'obra en feblissims y falsos pilans, amb tot y la simplicitat de caràcters, amb y tot lo vell de l'assumpte, el públich l'aplaudeix, perquè en Pous y Pagès và de dret al conflicte sense eufemismes ni sotrachs, y construhint magníficament.

L'interpretació podia ser millor, molt millor de lo que es. Amb tot, citarem com a discrets, quelcòm massa discrets, als senyors Borràs Tor y Bardem; el senyor Bergès ha de perdre'l vici de l'apallament, car tot aquell seguit de contorsions y moeques son més propries d'un clown que d'un actor. Molt bé, molt bé, amb tot y notar una dicció quelcòm amanerada, la senyoreta Ramona Mes-

Bé, no més que bé, la *misse en scène*.

NOVETATS

En aquest teatre ha seguit obtenint grans èxits la companyia Sainati, executant obres del teatre Guinyol. Totes les obretes que s'han posat, han estat del mateix genre, ràpides y encaminades a produhir una esgarrifansa en el públich.

Algunes d'elles son verament remarcables, però d'entre totes, la que ha cridat més l'atenció ha estat *Louí* de la que ja donavem compte la setmana passada.

El perill d'aquestes obres es la puerilitat y algunes d'elles com *L'Angoscia*, son verament puerils.

No obstant y això, l'èxit de la Bella Estarace Sainati y del senyor Sainati han estat dels que deixen recort.

TIVOLI

Sembla haversen anat al fosso *La Corte de Beatriz*, perquè han reprès *La Princesa del dollar* y continuen en el cartell *El fresco de Goya* y *El Príncipe Casto*.

Han estrenat darrerament *Crisálida*, opereta en un acte que suposém s'aguantarà més temps al repertori que no altres operetes de trista recordansa, ja que l'obreta en si es bona pel llibre y acceptable per la música.

Anuncian *Canto de Primavera*, que desitjaríam no s fongués com el *Cuarteto Pons*.

CÒMICH.

Demà s'efectuarà l'estrena de l'opereta en tres actes, *Pensión Gravin*, que ve precedida de fama mundial.

En tindrem al corrent als nostres llegidors.

Segueix representantse *El refajo amarillo*, aplaudintse el treball d'en Ricard Güell y la popular Pilar Martí.

NOU.

S'ha reprès amb molt bon èxit l'estrena de *Mam'zelle Nitouche*, en quina deliciosa opereta s'hi lluheixen les tiples Bailo y Salud Rodríguez, y el senyor Santpere.

El passat dimars, tarda y nit, se celebrà el benefici de dit popular actor còmic, representantse, entre altres, les aplaudides sarsueles, catalana l'una y castellana l'altra, *Ki-ki-ri-ki* y *El señor don Luis el Tumbón* o *Despacho de huevos frescos*. No cal dir que obtingué un bon èxit, car les simpaties que aquest excelent actor s'ha sapigut guanyar del públich del Paralel son ben manifestes,

Demà, si no hi hà res de nou, s'estrenarà *Canto de Primavera*, siguent la primera representació d'aquesta obra dedicada als estudiants y a la colonia alemana.

Hum! No sé per què ens vé a la memoria *Juventut de Prímpep*.

ARNAU.

Ha passat com un llampech per aquest escenari, la companyia dramàtica d'en

Buxens: entre dissapte y diumenge se representaren les obres *Magda*, *La doncella de mi mujer* y *Carlos III*, distingintshi notablement en la primera la senyora Daroqui y en la segona la senyora Marsal, secundades abduques pels actors senyors Buxens, Ballart, Cinca, Alonso, Guillén y altres.

Obté forses aplaudiments en aquest local, novament convertit en Music-Hall, la saladíssima gitana Pastora Imperio.

ESPANYOL.

Amb la deliciosa opereta *La Casta Susana* s'ha despidit de Barcelona la notable companyia Città di Firenze.

Una vegada més hem de censurar a n'aquest públich, que, donant proves del seu poch gust artístich, no respón com se mereix a les crides d'un elench tan notable com es el d'aquest teatre, preferint, en cambi, certa mena d'espectacles poch en consonancia amb el modo de sentir del nostre tan cacarejat internacionalisme.

La Lina Sartori, magistral, com sempre; y admirablement secundada en la interpretació de dita obra per les senyores Villani, Castagnetta, Rubino y Visani, y els senyors Forconi, Pecori, Bagnoli, Visanni, Leccardi y el reste de la companyia.

Rebin de part nostra un amable comiat, y tant-de-bó poguem aplaudirlos novament a no trigar gayre.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

Juventut Autonomista Catalana.--Diumenge a la tarda y amb un plé a vesar celebraren son l'enefici les simpátiques aficionades senyoretas A. Virgili y D. Jordá.

L'obra escullida fou el drama d'en Morató *Les arreïls* quina interpretació va esser notable en els conjunts, demostrant una volta

més que aquets aficionats estudien, cosa que no son molts els que vulguin ferho.

Prengueren part a més de las beneficiades la senyoreta R. Virgili y els senyors Jordá, Farga, Clapera, Vera, Gironés y Jordá (J.) que estigueren discrets.

Estrenaren la comedia arrenjada d'en Ferrán Forga *La migranya*; es tracta solsament d'una senzilla comedia d'enredo una miqueta antiquada empró que fá riurer y está escrita amb correcció y dialogada amb cura, l'interpretació a carrech de las senyoretas Jordá y Virgili y els senyors Viñas y Forga fou bona. La presentació escènica regular, la safata daba gust de veurer y no escasejaren els aplaudiments als que cooperaren a l'exit de la festa.

—Agrupació Apolo.—Dissapte passat se representà *La Reyna Jove* a carrech de modestos aficionats. Amb tot, devant una voluntat tant carinyosa en prò del teatre, hem de dir, que feren quan pogueren, y això es prou per no usar d'una severitat cruel.

Les senyores Piqué, Fornés (A. y J.) y Viura, y senyors Fornés, Q. imero, Cañisa, Duñach, Magallón, Ribert, Sala, Perez y Trilla, feren tot quan sapigueren, vegentse per això que's tractava de joves comensants.

—Atenèu Obrer del districte III.—Per causes que ignorèm tinguè que suspendres la representació de l'obra *La Mare*.

Ho sentim de veres.

POBLET.—Atenèu Regionalista.—El dissapte, día 18 del corrent, la gentil actriu senyoreta Pepeta Roca, celebrarà la funció del seu benefici amb l'hermós drama en 4 actes d'en Rusiñol, *La Mare*, desempenyanthi el paper de «Protagonista».

Per deferencia a la beneficiada, cantaran les millors pessés de son repartori la tiple senyoreta Pepeta Alamarjá, el tenor senyor Alabert, el bariton senyor Fenaes y el baix senyor Serra, acompanyats a piano pel mestre senyor Ferrán Elias.

Donada la selecte combinació del programa y las innumbrables simpaties de que gosa la senyoreta Roca, no duptem que la funció del proper dissapte serà un èxit de lo més alaguer.

En parlarèm amb la extenció que's mereixi.

—G. N. R. del Dte. VII.—Està anunciat pel diumenge que ve la representació de la comedia *La Gran Rifada y Pelegrins a Roma* per la colla d'aficionats que dirigeix el senyor Ribas. Pera proximamèn inauguració oficial del Teatre de dita Societat, amb l'obra *Terra Baixa*.

SANS.—Foment Republica Catala.—Diumenge a la nit inaugura la nova temporada l'elench que actuarà d'urán l'estiu, compost d'entusiastas joves aficionats.

Les obres escullides per debut foren *Joven-tut y Gent d'ara*.

La interpretació de la primera, anà correctament malgrat estar mancats de caracter els dos joves que feyen els protagoniste. Molt bé en el cant la senyoreta Sasach.

La segona fluixejà quelcom per part de tots no obtan treballaren amb força voluntat els que representaven els papers de «don Ignasi» y «senyor Joseph». El senyor Rimbau molt fluix. El altres discrets, com aixis tambe la senyoreta Sasach, y acertada la senyora Ugas.

La presentació gans desmereixadora.

La direcció desafortunada.

Dels nostres Corresponsals

MANRESA.—Joventut Carlista.—Aquesta important entitat, que compta amb un elench d'entusiastas aficionats al art de Talia, perfectament dirigits pel notable escriptor manresà, Domingo Farreras, darrerament donaren fe de vida representant la sarsuela en dos actes *Els bandolers* y la bonica comedia en un acte *Informes*. En a primera obra entusiastamaren al auditori, els interpretes, per la justesa, bon acert, y perfecta presentació que hi donaren. Dificilment, se trovaria avuy com avuy en nostre ciutat un altre quadro d'aficionats mes ben organitzat y estudiós. Dona gust assistirhi.

En la pessa *Informes*, el jove senyor Pontí va interpretar correctissimament el seu caudal, demostrant la seva eis cómica ben recomenabla per cert, fent riure extraordinariament, sense incorrer may en pallasadas ni ridiculesas.

També va complaure moltíssim el notable aficionat senyor Algué, en la seva meritíssima labor artística. El públic ne sortí mes que content.

Fer Pasqua se prepara un grant aconecement teatral. Ja'n parlarem.

—Ateneo Obrer Manresà.—Pera'l dia de Pasqua està anunciat la representació del drama: *Els egoístas* y la pessa *Infantoidi*. Procurarem assistirhi.

SAN FRUCTUOS DE BAGES.—Casino Familiar.—Diumenge passat, tinguerem novament la companyia d'aficionats manresans que amb tant bon acert actuaren durant la quaresma passada en el teatre de la Cooperativa, quins representaren el drama *El cor del poble* y la pessa *Brometas de Carnaçal*. La senyoreta Aldabó molt insegura en son paper. Els aficionats Colldeforn, Miravittas (M. y Ll.), Bonjora y Tomás, molt rebé.

En la pessa el jove Miravittas (M.) feu riure al públic de bona gana, recollint moltíssims aplaudiments fentse del tot popular en nostre villa, fins al extrem que al sortir en escena tothom esclatà una franca rialla per la seva incomparable eis cómica. Els demés secundaren notablement.

LLEYDA.—Teatre cine Cerecigni.—El dijous passat debutà en aquest concorregut local la nova companyia catalana que dirigeix el notable primer actor don Fabià Mercader, y de la que'n forma part la discreta actriu donya Marta Vallespi.

L'obra escollida per la presentació de la companyia fou el magnífich drama en tres actes, del malaurat Felix y Codina, *Lo nuvi*.

En aquesta obra, la companyia que'n ofria el senyor Cerecigni, poguerem veure que no era del tot bona, però hi havia parts bastant notables que treballaven amb acert.

Y deixantnos d'aquestes observacions, que sempre, al fi, son desagratables, parlarem de l'interpretació que hi donaren tots els artistes. La Sta. Vallespi, amb la «Teresa», hi estigué molt rebé, matisant el paper com era d'esperar d'aquesta notable actriu. El senyor Mercader, amb l'important «Mossén. Guillelm», tingué moments felissos, secundat discretament per les altres parts senyores Arqué, Panadés, Vendrell y senyors Lluelles, Pujol, Ginestet y Cervera, ja que tots, executant cada hó el seu paper, se portaren, sino del tot bé, mitjanament.

La presentació cuidada, y les escenes de conjunt bon xich malament.

El públic els aplaudi frenèticament a cada final de acte, obligant al tercer fer aixecar el teló dugues ó tres voltes.

El divendres, dia 3, *Batalla de reynes*, del immortal Pitarra, no poguenthi assistir; el dissabte, dia 4, la famosa *Terra baixa*, executada mitjanament, encara que el senyor Mercader, en el protagonista, hi estigué admirable.

Els demés anaren ben fluixos; y alguns exageraren la nota cómica, com els senyors Cervera y Lluelles.

Les dames, no gayre bé. Foren també aplaudides.

El diumenge passat, donaren 12 actes, posant en escena per la tarde *Lo nuvi* y *Terra baixa*, y per la nit *Lo nuvi* y *El plet d'en Baldomeu*, d'en J. Roca y Roca.

Les seccions se contaren per plens, y la concorrença els aplaudi bastant.

—Academia de Lleyda.—Tal com havíem anunciat, el dia 5 del corrent, se celebrà el benefici de les aficionades senyorettes Vierge, Solé y Puig, escolint la magnífica obra den Ferrer y Codina, en tres actes y en vers *Les reliques d'una mare*.

La execució no anà del tot bé, degut sens dubte a lo reduït del escenari d'aquesta Societat, puig que obres com aquesta no s'hi poden representar, ressentintse també de falta d'assaigs. N'obstant, les dugues aficionades que hi treballaren, que foren les senyoretes Puig y Solé, s'hi distingiren bastant, fent un treball ben digne d'unes aficionades novelles com son les mentades.

Els aficionats senyors González y Farrós també s'hi lluhiren, demostrant una altra volta més al públich que saben treballar. El senyor Capell, representant el paper de «Martí», tingué punts molt ben ensopegats, per exemple en el segon acte, qu'es ahont se feu aplaudir amb entusiasme. Els altres treballaren per ajudar a n'aquests tres, y res més, puig que'is papers que des-empenyaren no ressalten gens.

Les escenes de conjunt, malament, y la direcció no gayre bona.

Les aficionades reberen alguns presents, alguns de ella bastant remarcables y molt útils.

El públich no respongué a la crida, y per aquest motiu fou que la sala se vegés un poch buida, y es de dol dre, perque les aficionades han fet més del que potser no esperaven alguns socis de la secció dramàtica.

El públich quedà content y elles també, amb això no hi ha res que dir.

Per final una pesca castellana, interpretada bastant malament y quasi cayent al ridicol algón dels inter-pretats.

Amb aquesta obra s'ha acabat la temporada, fins a un altre any, qu'esperem serà profitós, com ha sigut el present.

SABADELL.—Diumenge dia 4, en el teatre Euterpe d'aquesta ciutat hi debutà la companyia d'en Antoni Piers, posant en escena la comedia *Tristos amors*, de la qual sols s'hi distingí la primera actriu senyora Rovira, fluixejant les denús parts, potser desanimades per la poca concurrència.

A la vetlla s representà la sensacional obra *El misteriós Jimmy Samson*, si bé un xich més arrodonida que la de la tarda.

S'hi distingí notablement, en el paper de «Dick», el senyor Socías.

La presentació deixà quelcòm que desitjar.

Hi hagué un xich d'avalot per lo molt que'l consueu se deixà sentir en tota l'obra.

Va en aquest número y es reparteix als nostres subscriptors el plech 7 final y les cobertes de

El Misteriós Jimmy Samson

Aquesta obra, l'únich èxit teatral de la temporada ha tingut una esplèndida

acullida entre ls aficionats al Teatre.

Les persones que vulguin tenir enquadernada aquesta obra poden ferho mitjansant les condicions de costúm, y al preu de 15 cèntims.

Els subscriptors directes, y els compradors de fora de Barcelona, reberàn llur obra ja enquadernada amb el número vinent.

Acabada la publicació de

El Misteriós Jimmy Samson

y en el número vinent donarém una grata sorpresa als nostres favoreixedors, publicant en un sol número amb cobertes y tot una obra d'autors catalans, d'actualitat y de gran èxit.

En el número vinent, donchs publicarem sencer

Total res

Aquesta obra ha obtingut un gran èxit en el teatre Principal y s'està representant actualment en dit teatre.

Total res

ha sigut judicat amb unànim elogi per la premsa barcelonina.

MIQUEL SIRVENT.—Hi ha actors de talent com D Miquel Sirvent, que per sa especial hidiosencracia no lluheixen, als ulls del gros públich, lo que altres més mancats de veritables condicions que els arriben a lluhir.

En Sirvent es un apreciable actor treballador y estudiós que sent un gran respecte y amor pel teatre de la terra. Especialment l Iglesias y el seu art son per ell preferits, de manera que pot calificar-sel entre els admiradors del teatre de l Iglesias.

Se distingeix, remarcablement en papers de caràcter y es un actor d'escola verament catalana. Aixís va demostrar-ho en la campanya que và fer al Teatre Novetats amb en Gual en la darrera

temporada de «*La nova empresa del Teatre Català*».

Ens plau avuy publicar el seu retrat en testimoni de la nostra consideració y afecte per qui com D. Miquel Sirvent, es un trevallador constant y enamorat de l'art que conreua desde ja fa bastant temps.

Recomanem a nostres aficionats, que llegeixin l'article *Nostre concurs*, que parla de la festa organitzada per diumenge vinent en el Teatre Circol de Sans, per l'elenc que dirigeix don Joan Drets, interpretant l'obra del Concurs

La festa del blat.

Diumenge vinent tindrà lloch en el *Esbart Català de Dançaires* que dirigeix el notable folklorista don Aureli Capmany, una festa de ballets populars, finalisant amb una randa de sardanes.

La Joventut Nacionalista de La Lliga Regionalista d'aquesta capital ha organitzat una festa en honor de la memoria de l'eximí Maragall, al Palau de la Musica Catalana.

Constitueixen el programa de la dita festa uns parlaments de don Joan Alcover y don Joaquim Ruyra — Lectura de Poesies del malaguanyat mestre — y Representació de *Eridon y Anima* per actors del Sindicat de Autors Catalans, baix la direcció de don Adrià Gual.

La festa està anunciada per el prop-vinent diumenge. En parlarem degudament.

Ahir debutà en el Teatre de Novetats la companyia de la eminent actriu Lyda Borelli amb *La ràfeca*.

Entre el repertori hi han les últimes obres estrenades l'última temporada a París, lo qu'es un bon esquè pel nostre public.

Dilluns passat va mori en aquesta ciutat donya Dolores Delhom, distingida actriu catalana, senyora de l'iminent Enrich Borrás.

Donya Dolores Delhom havia treballat amb gran èxit en el teatre Romea hont com a dama jova havia estrenat moltes de les obres den Guimerà y l'Iglesias.

El seu art era sobri y fogós y cal recordar-

la en obres com *La Resclosa* de l'Iglesias y *La filla del mar* den Guimerà.

Simpática y inteligent s'havia guanyat bones amistats entre's seus companys y una morascuda reputació d'artista.

Ara feya uns quants anys que no treballava dedicada, exclusivament als quefers de mare de familia.

Ha mort a Stockolm el gran escriptor August Strindberg. Aquí a Catalunya ont s'han traduït ell *La senyoreta Julia*, *Pare y Acreadors*, & *L'Inspector*, Axèl Bora sentia nostra joventud intelectual una forta veneració pel mestre.

No cal dir donchs lo que ha commogut la seva mort.

Dissabte a la vetlla tindrà lloch en la societat «La Benèfica», el benefici del aficionat don Joan Alonso, qui ha escullit el drama *Maria Rosa*, del gran Guimerà, y la xamosa joguina, del novell autor don Joseph Casulleres, *Amb dona... tots contents*.

Havent sigut invitats, no deixarem de assistirhi.

Recomanem a nostres estimats aficionats se serveixin enviarnos invitacions, puig desitjosos de fer una extensa informació, farem crítica atenta y forsa detallada de totes aquelles agrupacions o entitats que degudament ens remetin programes anunciantnos llurs festes dramàtiques.

Ahir degué tenir lloch en el teatre Principal la primera sessió del *Geni de la Comedia*, cicle de representacions que tindran lloch en aquest teatre, baix la direcció de don Adrià Gual.

Ne parlarem degudament en el pròxim número.

L'Ateneu Enciclopèdich Popular obri el passat Janer un concurs d'obres dramàtiques, de quin concurs, amb tot y haver passat ja quatre mesos, no se'n ha sabut res més. Això, poch formal y poch seriós, es cosa que desdiu molt, ja que ls autors no tenen cap garantia.

Esperem que, al menys, se publicarà la llista de les obres rebudes.

Imprempta de BARTOMEU BAXARIAS

Alt San Pere 17 int. Barcelona